

Relatie als symbool van wetenschap en liefde

Waterlanders treedt dit weekend op in Wageningen.

door Rick Praamstra

WAGENINGEN - Belevingstheater, locatietheater of poëtisch theater. Op het Wageningse theatercollectief Waterlanders is moeilijk een etiket te plakken. Van vrijdag tot en met zondag geeft het de voorstelling *Mechanica* in het voormalig Laboratorium voor Bodemkunde en Geologie in Wageningen.

Het gebouw van Wageningen UR (WUR) op de hoek Duivendaal/Lawickse Allee is nu in gebruik als antikraakwoning. Er wonen zes studenten. De WUR schonk de ruimte tijdelijk aan Waterlanders. Dat transformeerde het gebouw tot theaterdecor. De groep neemt de bezoekers aan *Mechanica* mee langs gangen en lokalen vol elastieken, turnringen, robotballen en scheikundige proeven.

Waterlanders bestaat uit drie vaste leden: de Wageningers Erik Woltmeijer, Eric Langendoen en Remco de Kluzenaar. Voor *Mechanica* hebben ze er twee danseressen bijgehaald: Tineke Veenhof en Gabriëlle Uetz.

Het collectief is niet van het conventionele theater. Een podium en een theater met stoeltjes is voor hen niet interessant. „We willen optreden op bijzondere plekken: in oude gebouwen, fabrieken”, vertelt Woltmeijer. „We willen het publiek meenemen in een tocht door een gebouw waar van alles gebeurt. Dat is spannend. Voor ons een drijfveer om theater te maken.”

Met *Mechanica* en eerdere voorstellingen willen ze het publiek wat

meegeven, verduidelijkt De Kluzenaar. „Onze verhalen geven een bepaalde kijk op de wereld. We verplaatsen ons in een persoon, vanuit zijn ogen proberen we de wereld te begrijpen. We willen het publiek hierin meenemen.”

Woltmeijer, De Kluzenaar en Langendoen studeerden aan de universiteit. Ze probeerden via de wetenschap de wereld te verbeteren, maar constateerden dat dit een naïeve gedachte was. Via de kunst hopen ze op meer succes. Voor hen moet kunst een doel hebben. „Zonder dat heeft een voorstelling geen betekenis”, meent Langendoen.

De Kluzenaar heeft vrees voor de maatschappij, maar wil vooral de hoop benadrukken. Langendoen:

‘We proberen vanuit de ogen van een ander persoon de wereld te begrijpen’

„Wij zien toch de schoonheid in dingen. Aan het eind van een voorstelling gloort er altijd iets moois.” *Mechanica* gaat over een wetenschapper en zijn vrouw. De mannen spelen de wetenschapper. De danseressen zijn vrouw. De relatie tussen de twee staat symbool voor de wetenschap én de liefde, weet De Kluzenaar. „Hoe meer je weet over de wereld, hoe minder je die begrijpt. Zo werkt het ook in de liefde. Als je dieper over je relatie nadenkt, ga je je ook afvragen waar de relatie heengaat en waar die eigenlijk vandaan komt.” Langendoen valt bij: „Hoe werkt liefde? Is het iets chemisch? Liefde is niet altijd te verklaren. Dat is te vergelijken met de wetenschap.”

De Gelderlander, 23-10-2008

Wageningse theatercollectief Waterlanders

- ▶ Waterlanders ontleent zijn naam aan het oude Sportfondsenbad van Wageningen. De groep zat er van de oprichting in 1999 tot 2005.
- ▶ Het gebruikt in de voorstelling *Mechanica* tekst, dans, muziek en video.
- ▶ Vanaf 2010 wil de groep met *Mechanica* door universiteitssteden trekken.
- ▶ *Mechanica* is te zien van morgen tot en met zondag. Aanvang half negen. Kaarten kosten 7 euro en voor studenten 5. Reserveren: 0317-482030. De voorstelling begint in de foyer van Movie W aan de Lawickse Allee 13.

Waterlanders. Van Links naar rechts: Erik Woltmeijer, Eric Langendoen, Gabrielle Uetz, Remco de Kluizenaar en Tineke Veenhof.

foto: Cord Otting

Scène uit *Mechanica* van de Waterlanders, opgevoerd in het voormalig onderkomen van Bodemkunde en geologie. / foto GA

PROFESSOR IS DE LIEFDE KWIJT

Voor de deur van het monumentale pand van Bodemkunde en geologie duikt plotseling een professor op uit de regen. De blik in zijn ogen is triestig. Licht stotterend legt hij, voordat het publiek het gebouw binnen gaat, de belangrijkste begrippen uit de natuurkunde uit.

Toneelgezelschap de Waterlanders, bestaande uit oud-studenten van Wageningen Universiteit, trad afgelopen weekend drie keer op in het voormalig universiteitsgebouw aan de Lawickse Allee. Hun voor-

stelling *Mechanica* zoekt de overeenkomsten tussen wetenschap en liefde. En de professor is de liefde kwijt. De blik in zijn ogen verraadt zijn eenzaamheid. Na zijn uitleg over beweging, aantrekkingskracht, straling en zwaartekracht gaat hij het publiek voor door het oude, maffe gebouw. Een lange donkere gang in de kelder is het decor voor de volgende scènes. Spinnenwebben sieren de ramen en de regen striemt tegen de dunne glas in lood raampjes. In de verte klinkt kalmerende muziek, de klanken galmen door

het trappenhuis.

De voorstelling verplaatst zich nog een paar keer, naar verschillende lokalen en laboratoria waar het ene na het andere natuurkundige experiment wordt uitgevoerd. De professor krijgt gaandeweg een kleine glimlach op zijn gezicht. Bij het laatste experiment, uitgevoerd tussen vlammen van gasbranders, met het geluid van kokend water op de achtergrond, is het publiek getuige van zijn belangrijkste ontdekking: de liefde bestaat, hij vindt haar terug. / MvdA

RESOURCE 30-10-2008